

Straffelov er den, som har tilfattet en Forbrydelse, men som forhindrer dens Udøvelse, straffri, og jeg tror derfor, at det i og for sig er korrekt at sætte, som der staar i § 66: „Hovedmanden i et tilfattet Forræderi kan, selv om han forhindrer Forbrydelsen, ikke fritages for Straf, men ifkun vente Nedsættelse i Straffen efter Krigsrettens Skjøn,“ idet man her pointerer, at der i militære Forhold gjælder en anden Regel, end der gjælder efter den borgerlige Lovgivning. Den Forandring, som er foreslaaet, kan imidlertid i andre Henseender være nok saa hensigtsmæssig, fordi det, som man vil angive, i Virkeligheden er det, at for Hovedmanden i et tilfattet Forræderi kan, naar han forhindrer Forbrydelsen, Straffen nedsættes efter Krigsrettens Skjøn, men ikke ganske bortfalde. Dette indeholder derved altsaa ligefrem en Opfordring til at medvirke til, at Forbrydelsen forhindres. Det næste Vædringsforslag er til § 69 og gaar ud paa, at der efter „Baaben“ tilføies „eller Ammunition“. Som ærede Medlemmer ville se, er det en ren Redaktionsændring. Til § 70 er der stillet den Vædring, at der efter Paragrafens første Ord: „Den“ indskydes „Undergivne“. Det gjør selvfølgelig ikke nogen Forandring i Paragrafens Bestemmelse. Det, der tænkes paa, er naturligvis den Undergivne, og det kan være tvivlsomt, hvorvidt den stete Tilføielse egentlig talt er nødvendig, da det jo af de følgende Ord i Paragrafen er givet, at det netop maa være en Undergivent, idet der staar „uden Befaling af vedkommende Forsatte“. Det maa altsaa være en Undergivent, der foretager den Handling, hvortil han ingen Beføielse har. § 71 er foreslaaet affattet paa en fra Forslaget noget afvigende Maade, men egentlig ikke saaledes, at dermed tilfættes at give andre eller afvigende Bestemmelser fra de i Paragrafen indførte. Man har kun villet supplere Tilfældene med andre, som man fandt maatte sættes i Klasse med de allerede i Paragrafen nævnte, og blandt disse Tilfælde, som man saaledes vil drage ind, er ogsaa det, at Vedkommende kapitulerer „medens han endnu kan forsvare sig eller har Udfigt til at kunne slaa sig igennem, saavel som naar han, hvor Kapitulationen for ham er uundgaelig nødvendig, i denne indbefatter Tropper, der vel ere ham underlagte, men ere detacherede“. Man har ogsaa under denne Paragrafs Bestemmelser villet indføre den Bestemmelse at foreskrive Straf for den Ansfører, der uden yderste Nød fører Tropperne over paa neutralt Territorium. Jeg antager, at selv om disse Bestemmelser ikke vare indførte, vilde man gjennem analog Anvendelse af Paragrafen komme til det Resultat, at disse Handlinger maa straffes som de i Paragrafen udtrykkelig nævnte; men det er naturligvis hensigtsmæssigt at supplere Paragrafens Bestemmelser saaledes, at der ikke kan næres Tvivl i saa Henseender. Vædringsfor-

slaget Nr. 46 gaar ud paa at tilføie en ny Paragraf, lydende saaledes:

„Den Befalingsmand, som uden dertil at være berettiget lader allarmere ved Signal og derved fremkalder saa alvorlig Uorden eller Forstyrrelse, at Opløsning kan befrygtes, straffes med Fængsel, Embeds Fortabelse eller Statsfængsel.“

Det er klart, at en Handling som den, der indeholdes i dette Forslag, er strafbar, og saavidt det skjønnes, er der ingen af de i Udskiftet ansættede Paragrafer, under hvilken en Handling som den i dette Vædringsforslag nævnte vil kunne henføres; man har derfor anset det for hensigtsmæssigt at indføre den. § 68 i Lovforslaget indeholder vel Bestemmelse om en noget lignende Fremgangsmaade, men de ere dog væsentlig forskjellige deraf, idet at det, som den nye Paragraf skulde indeholde, er Handlinger, begaaede af Malkonduite eller et urigtigt Skjøn over Forholdene. — I Kapitel 5 § 80 er foreslaaet en Vædring, som gaar ud paa, at Ordene „til Lands og Vand“ udgaa. Det er formentlig en Trykfeil, naar der staar „til Lands og Vand“; der skulde formentlig staa „til Lands eller Vand“. Ordene ere imidlertid overflødige, og de kunne godt udgaa, uden at Meningens derved lider noget Skar. — Med Hensyn til § 81 har Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) ment, at Paragrafen kun burde omfatte de Tilfælde, hvor den udfrevne Bærnepligtige var hjemsendt paa bestemt Tid eller havde Orlov og saa undlader at indfinde sig igjen til Tjeneste til den bestemte Tid. Det er ikke saa aldeles tydeligt i Lovforslaget, om der ikke under denne Paragraf kunde henføres det Tilfælde, at en Mand var hjempermitteret paa ubestemt Tid og saa undlod efter Tilføjelse at give Møde. Et saadant Tilfælde har Udvalget med Undtagelse af det eneste ærede Medlem, som jeg nævnte, ment passende burde henføres under § 97, saaledes at denne Paragraf kommer til at omfatte baade det Tilfælde, at Vedkommende undlader efter Tilføjelse at møde paa et bestemt Sted for at indtræde i Krigsmagten, og det Tilfælde, at han undlader efter Tilføjelse at møde for at gjenindtræde i Krigsmagten. Saaledes som disse to Paragrafer ere affattede i Udskiftet, kan det være tvivlsomt, hvorvidt de Personer, der ere hjemsendte paa ubestemt Tid og først skulle møde efter Indkaldelse, kunne, naar de udeblive, straffes efter nogen af de nævnte Paragrafer. At de ikke kunde straffes efter § 97, var vistnok klart, da den lyder saaledes: „Den Bærnepligtige, der er tilfagt til at møde paa et bestemt Sted for at indtræde i Krigsmagten, men uden lovlig Grund undlader at efterkomme saadan Befaling i rette Tid o. s. v., straffes med Fængsel“. Under denne Paragraf kunde de vanskelig